

לפני זמן קצר חזרה ארצה הצעירה הירושלמית – אופירה (טובה) נוימן – אשר התפרסמה לפני כחצי שנה בשל מעצרה בפאריז. אופירה וידידתה לשעבר, הרצליה זינוק – שהיפנו בזמנו את תשומת לב הציבור הישראלי לתופעת „המזדנבות“ („העולם הזה“ 1333) – נעצרו בכירה הצרפתית, מאחר שלא היה בכיסן לשלם את הוצאות המלון בו שהו.

אופירה שוחררה לאחר שידדה, איש חילהנחיתה האמריקאי, שלח לה לבסוף את דמי המלון וכרטיס נסיעה לארצות-הברית. הרצליה הגיעה לאמריקה מאוחר יותר, בכסף ששלחו לה הזרחה.

כשהגיעה השבוע אופירה (22) לתל-אביב, אמר אחד מידידיה הקרובים: „היתה זו הליכה לגיהנום וחזרה...“ מלאת אכזבות ולמורת סבל, חזרה ותפסה את מקומה הקבוע ב„קליפורניה“, בה היא מבלה עד השעות הקטנות של הלילה.

לירושלים היא עולה פעם בשבוע, ליום אחד, מצוידת בשני תיקים גדולים בהם נמצא כל ציודת האישי: כלי איפור, מכנסיים וביקוני. כשהיא נמצאת בתל-אביב, משך כל השבוע כמעט, היא מתגוררת בבית-מלון קטן, לא הרחק משפת הים.

זהו וידוייה האישי של אופירה, על הקורות אותה מהיום בו נעצרה בפאריז בחברת הרצליה וידידתה והושלכה לכלא, עד ליום שובה ארצה.

„חרצתי לשון לשוטר...“

אמרו עלי הכל. שאני רודפת גברים עצירים, שכל מה שמענין אותי זה כסף, שאני חסרת אופי. מעולם לא היה איכפת לי מה אומרים עלי, אני, באופן אישי, מחוסנת כבר מכל ההשמצות והרכילות עלי. פשוט התעלמתי מכל מה שאמרו האנשים. אבל בירושלים, בדירה צנועה, גרים שני אנשים, הורי, שכל מילה הכאיבה להם, שכל השמצה חדשה שפורסמה עלי היתה עבורם מהלומה איומה.

כשאני מספרת את כל הדברים הבאים אני חושבת רק על שני האנשים האלה, ה-

„אני? מה כתאום?“

הגיע לאן שהגעתי ולהתקע לחור מסריח. אחרי יומיים הגיע הקונסול הישראלי בי פאריז. הוא ביקש את כל הפרטים עלי ואמר שישלח מברק להורי בארץ וינסה להוציא אותי במהירות האפשרית. ביקשתי ממנו שיבקש מהמשרה רשות עבורי, לי טלפן לניו-יורק. ידעתי שאם גימני ישמע שאני בבית-סוהר, הוא ימהר לשלוח כל סכום שהוא ובלבד שאצא מיד.

קבלתי רשות לטלפן. בקול חנוק מדמעות ובכעס איום, דברתי איתו. הסברתי לו מה שקרה. גם הקונסול דיבר איתו והוא הבטיח שישלח מיד כסף. המשרה לא נתנה אימון

רים ושבים. הכל נראה לי כמו חלום. ידעתי שהחלום עומד להיגמר בכל רגע. רציתי לנצל כל שניה ממנו. כך עבר עלי שבוע מתוק שסופו היה נמהר ומר.

בסוף השבוע ביקש בעל-המלון תשלום. זהו הנוהג בכל בתי-המלון. סכום הכסף שהיה בידי הספיק כדי לשלם את דמי ה-מלון ונשאר לי מעט כסף להוצאות קטנות. גימני לא שלח בינתיים אף פרוטה נוספת. חששתי שחל איזה שהוא עיכוב בלתי צפוי, לכן מהרתי לעבור לבית-מלון זול יותר, ברובע הלטיני, משם טילפנתי לגימני. שאלתי אותו מה קרה, אם הספיק לש-

בעיר. כתבתי לגימני שאני רוצה לחזור לישראל, שאיני מסוגלת לבנות לי בית בארצות-הברית. הוא ענה לי מיד: „חכי לי. תוך חודשיים שלושה אני עומד להגיע. סעי בינתיים לטייל...“

היה לי עדיין כסף והחלטתי לנצל אותו לטיול באמריקה. נסעתי לטקסס, שם ביקרתי אצל מרים הדר (מלכת היופי של ישראל לשעבר, שהתחתנה עם אמריקאי והיגרה איתו לארצות-הברית). התארחתי אצלה זמן מה ומאוחר יותר התגוררתי אצל משפחה יהודית שאת בנם הכרתי בירושלים. גימני לא הגיע. היו לו כנראה עניינים

„אני מזדנבת?“

בהבטחות. הם רצו לראות את תשלום ה-מלון משולם. הוחזרתי לכלא.

מה יכולתי לעשות? הייתי חסרת אונים. יכולתי להטיח את הראש בקיר או לחרוץ לשון לשוטרים ולקלל את כל העולם. לפתע מצאתי את עצמי מקללת את השוטרים בעברית. שלחתי אותם לכל הרחוקות. היתה זו הדרך היחידה בה יכולתי למצוא פורקן לאימה שמילאה את גופי. בית-הסוהר הפיל עלי אימה. היתה זו הפעם הראשונה בחיי שהתגלגלתי למקום כזה והיה עלי לשאת את כל זה בחברתן של שתי נשים נוספות ש-הפחידו אותי.

בתא שלי היתה סטודנטית צעירה, ש-נאסרה בעון הפצת חומר תעמולה בלתי חוקי. בכל פעם שהייתי מנסה לקשור איתה שיחה, היתה מצטנפת בפנינה ומטילה בי מבטים מלאי שינאה. אף פעם לא ענתה לדברי ולבסוף חששתי לדבר אליה. שכנה נוספת לתאי היתה אשה מבוגרת,

(המשך בעמוד 20)

כוח אותי אחרי שבוע? „אל תדאגי, אמר לי בטלפון. „אני שולח לך מיד כסף.“ משום מה סמכתי עלי, אלא שהייתי תמימה מדי. יום רךף יום וגימני לא גילה שום סימני חיים. נאלצתי לטלפן אליו שוב בשיחה טרנס-אטלנטית. הוא שמע אותי

יותר חשובים ממני. הרגשתי שאהבתי אליו נמוגה. דמותו הלכה וניטשטשה וידעתי סופית שאיני אוהבת אותו יותר. או הכרתי את רלף.

רלף היה יהודי-אמריקאי, הרבה יותר מבו-גר ממני. הוא היה בן 40. יפה תואר, אמיד

מאת אופירה נוימן

מצויין בטלפון, למרות האוקינוס המפריד בין פאריז לניו-יורק. „בעל בית המלון מתחיל להציק לי, אמרתי לו. „הוא מבקש שאשלם לו מיד דמי שהיה של שבוע ימים. אתה מוכרת לשלוח לי כסף, גימני, הבטחת שתשלח!“ גימני הרגיע אותי, אמר שוב שהוא מצ-טער על אי הנעימויות שניגרמו לי ושהוא שולח מיד את דמי המלון, השיחות הטרנס-אטלנטיות וכן כרטיס נסיעה חזרה לארצות-הברית. נשמתי לרחחה. קיוויתי שתוך יום יומיים יגיע הכסף ואוכל לשלם את החוב שהלך והצטבר.

בינתיים עברו עשרה ימים ושום כסף לא הגיע. לא דיברתי צרפתית, לכן לא יכולתי להסביר לבעל בית-המלון העצבני שהכסף מוכרח להגיע ושזו פשוט שאלה של זמן. למחרת בבוקר שמעתי דפיקות על הדלת. בחוץ היתה המשטרה. הם התנהגו בגסות, אפילו לא רצו לתת לי שהות להתלבש כמו שצריך. הם פשוט אמרו לי: „אנו אוסרים אותך!“ אותי לילה ישנתי בבית-הסוהר המרכזי לנשים בפאריז.

מאד והיתה לי הרגשה נפלאה בחברתו. בכל פעם שהיינו יחד הרגשתי שלחה. ואז, כשהיה נדמה לי שמצאתי את הגבר לו אינשא, הגיע גימני. הסברתי לו מיד שאני לא אוהבת אותו יותר. אמרתי לו שכל מה שהיה בינינו נגמר. „גם אם אתחתן כאן, אחזור לישראל, אמרתי לגימני. „רק שם תהיה לי הרגשה אמיתית של בית.“

גימני הפך עולמות כדי שאשאר בארצות-הברית ואתחתן איתו. הוא הבטיח הרים וגבעות, אמר שבלעדי לא יוכל לחיות. חש-תי שכל אותם רגשות עזים של אהבה שהיו לי כלפיו קודם, אותם רגשות שחשבתי ש-מתו, הולכים ונעורים מחדש. האמנתי ש-הוא כנה, אך לא רציתי להיתפתח. לא רציתי להינשא לו ולהשאר באמריקה.

נשארת איתו זמן-מה ולבסוף החלטנו שאסע לפאריז. גימני אמר שתהיה זו מנוחה טובה עבורי, וששם אוכל להתליט סופית אם אני רוצה להינשא לו. „סעי לכמה חוד-שים. לכסף אין לך מה לדאוג, אשלח לך כל שבוע כמה שתצוין.“ ככה אמר ואני לא יכולתי לסבול יותר את אמריקה. עדיין האמנתי לו.

יקרים לי מכל. אם יש משהו עלי אדמות שחשוב לי הרי זה שניחם, שכל כך הרבה סבל עבר עליהם מאז אותו יום בו עזבתי את רלף. היה זה לאחר שהכרתי בארץ את גימני, חייל מאריגס אמריקאי. הוריו הזמינו אותי לארצות-הברית לפני 10 חודשים. אז עוד לא היינו נשואים. אמרתי להם שאיני מב-טיחה שום חתונה. שאני רוצה קודם לבוא לאמריקה כדי לראות אם אני בכלל יכולה לחיות בה.

גימני נשאר בארץ כשנסעתי לניו-יורק. הוא הבטיח לבוא בעקבותי, מיד כשסיים את שרתו בישראל. הגעתי לניו-יורק לבר. הוריו של גימני התגוררו במונטנה. הם לא חיכו לי בנמל כשהגעתי ונשארו לבד בניו-יורק. אחרי שלושה שבועות של בדי-דות החלטתי שאני לא רוצה בשום אופן להשאר. רציתי לחזור מיד הביתה. כל הלך החיים שלהם היה זר לי וידידים לא היו לי

* שם בדוי.

***** שבוע ככדא מוסריח**

בית הכלא היה מסריח. כל החלום של תא צר ומרובע. בלילות לא עצמתי עין. שכבתי על מיטת ברזל, מחוברת לקיר. בשמיכות אפילו לא נגעתי. העדפתי לקפוא מקור, מאשר להתכסות בשמיכות המלוכ-לכות.

היתה זו הרגשה נוראה. לא יכולתי לדבר עם אף אחד. הקשר עם גימני, האדם ה-יחיד שיכול היה לעזור לי, נותק. ישבתי על מיטת הברזל ובכיתי כמו ילדה קטנה. הרגשתי עלבון צורב. על זה שבגלל בחור בלתי אחראי, שנתתי בו אמון, הייתי צריכה

***** ממלון מהודר לכדא מופש**

פאריז ראיתי לראשונה מה היי-תה כחנתם של האנשים שקראו לה „עיר האורות“. פאריז הקסימה אותי. היא היתה בשבילי כמו צעצוע ראשון שמקבל ילד קטן במתנה. הכל היה חדש, מקסים, מלא חן. בעיני היו כל האנשים אויבים, כל הנשים יפהפיות וכל הבתים ארמונות פאר מסיפורי האגדות.

השבוע הראשון עבר כמו חלום. גרתי בבית-מלון מהודר, בשדרות שאנדאליזה. בי-ערבים הייתי מטיילת ברובע הלטיני, שטה על הסיינה, או סתם יושבת בבית-קפה ש-בגדה השמאלית ומסתכלת שעות על העוב-

„בית הסוהר הסריח...“

„שיעזבו אותי בחיי!“